

LÁ THƯ DEHRA DUN - ZANGPO PROJECT

Ngày 28/8/2011

Các chị thân mến.

Tính đến hôm nay, em và các thầy đã có mặt tại Ấn độ là 16 ngày rồi. Mười sáu ngày trôi qua trong sự hòa nhập vào cuộc sống mới một cách tốt đẹp của tất cả mọi người. Những ngày đầu bận đi mua đồ dùng và đi học nên hôm nay em mới viết thư cho các chị được

Cảm giác đầu tiên của em khi đến Deradun là một nơi thoáng mát, nhiều cây xanh. Đồ ăn của tu viện cũng dễ ăn và cơm ngon hơn 1 số nơi tu viện khác mà em đã đến.

Cổng chính của ni viện Samten Nunnery

Các ni sinh đang tranh biện trong khuôn viên ni viện

Lớp học tại Thư viện Songtsen bắt đầu từ hôm 12/8 chứ không phải như ngày 20/8 đã định, vì 1 chị người tây học cùng lớp đã đến Deradun từ mùng 7 nên xin cho học sớm. Em và các thầy bắt đầu học từ ngày 15. Những ngày vừa qua chỉ học nửa ngày và thầy giáo dạy khá nhanh so với những người mới như em, thầy K.Tenzin, thầy K.Rangdol và thầy K.Tendar.

Hàng ngày em đi từ tu viện ni đến thư viện, đi hết khoảng 35 - 40 phút. Thời tiết Deradun mùa này đang mùa mưa nên lúc nào cũng phải mang ô (cây dù) vì mưa có thể mưa bất kỳ lúc nào.

Bé Doje nhà em cũng hòa nhập với nơi đây khá nhanh. Từ hôm đến đây thì Doje vẫn ở cùng em tại tu viện ni. Hai mẹ con đang ở 1 phòng (không có ai khác). Hàng ngày Doje đi bộ cùng mẹ đến thư viện học, đi bộ 40 phút như vậy mặc dù nhỏ nhưng Doje cũng không kêu ca gì. Chỉ có mấy hôm đầu đi bộ sang trường đã mất 40 phút rồi sau đó lại đi bộ đi mua đồ thì cu cậu mới kêu mẹ cõng thôi. Về đồ ăn của Ấn Độ, Doje cũng ăn một cách ngon lành, ăn xong tự rửa bát. Lúc chưa sang Ấn độ, em đã rất lo không biết sang

kia sẽ thế nào, nhưng khi nhìn thấy con làm quen nhanh vậy, em đã rất mừng, tất cả ngoài sự mong đợi của em. Nhất là đêm đầu tiên ngủ ở tu viện (đêm 13/8/2011), Doje đã bảo em: mẹ ơi con muốn xuất gia.. Em đã ngồi bật dậy (lúc đó về đến tu viện đã 10h tối và chờ lấy phòng rồi em cho con đi ngủ luôn vì sau 1 ngày dài đi ô tô trên đường) và bảo vậy con phải ngoan nhé, thành tu sĩ là hàng ngày phải học tiếng tạng để đọc kinh, và hàng ngày phải niệm chú, mẹ sẽ xin cho con sang tu viện các chú, con có đồng ý không? Doje bảo con đồng ý.

Tuy nhiên bé Doje khá nghịch và hay mãi chơi, em cứ hay phải nhắc nhở. Khoảng 2 tháng vừa qua do chuẩn bị sang Ấn độ nên mẹ đã cho con nghỉ học rồi đi làm giấy tờ nên Doje hàng ngày lẻo đẻo theo mẹ đi các nơi, thay đổi lịch sinh hoạt, không được học cùng các bạn, không được chơi mà toàn đến chỗ người lớn, nên bây giờ Doje toàn tha thẩn chơi và tự tìm các đồ sẵn có nơi đó (là các đồ dùng để chơi). Mấy hôm em và các thầy học bên thư viện, Doje ngồi cùng mẹ học trong lớp 1 lúc, viết bài mẹ giao rồi chạy ra ngoài lấy sỏi đá ở sân chơi.

Sang tuần, lịch học bắt đầu kín vì học cả ngày, buổi sáng bên Thư viện, buổi chiều bên trường Kagyu College nên em đang tính cho con vào tu viện ChangchupLing vì con không thể đi theo mẹ học cả ngày được nữa rồi, vì như thế cả 2 mẹ con đều mệt.

Em cũng nói với con tuần sau mẹ cho con vào tu viện và thứ 7, chủ nhật mẹ sẽ đón về tu viện ni nhé, thì Doje nói là: chủ nhật con không về vì con muốn đá bóng cùng các chú. Con nói làm em thấy tội quá, 2 tháng vừa rồi em đã để con sống và sinh hoạt theo sinh hoạt của người lớn, con không khóc hay mè nheo như những em bé 5 tuổi khác là mừng rồi. Con còn bảo con thích Ấn độ nữa. Nhìn con là biết con happy khi đến đây.

Những ngày vừa qua, em và các thầy còn gặp cô CP nữa. Nhìn cô đến đây để liên hệ trước với bên trường, em mới thấy hết sự nhiệt tình, tận tâm và công sức mà bên chương trình Zangpo lo cho các học viên đi học.

Chị SS ơi, chị gửi lời hỏi thăm của em đến cô CP: cô về đó có khỏe không và cho em cùng các thầy cảm ơn cô nhé.

Bây giờ mọi thứ đã ổn định, em và các thầy đều có chỗ ở tốt, lịch học và chương trình học đều có, em viết thư để chị mừng, để các chị bớt lo.

Cho em và các thầy gửi lời cảm ơn tới các chị và chương trình Zangpo. Chúc các chị mạnh khỏe và mọi điều cát tường.

Ngày 6/9/2011

Ngày 30/8 em đã xin cho con vào tu viện Changchupling. Đi học xong, em nhờ chú KG về tu viện ni lấy đồ rồi đưa Doje sang. Sang đến nơi, thầy quản chúng dẫn lên 1 phòng trên tầng 2 và bảo là Doje ở phòng đó cùng 1 chú mà thầy nói là chú ấy đạo đức tốt,

tiếng Tạng tốt và thi đạt được điểm cao nhất trong các kỳ thi. Chú đó sẽ có trách nhiệm giúp Doje mọi việc, nhắc đi ăn cơm, nhắc đi học, dạy bảo và là bác sĩ khi Doje ốm. Chú đó 17 tuổi, tên Konchog Palden. Rồi thầy quản chúng nói cho Doje ở thử 1 tháng nếu không tốt thì trả về cho mẹ nuôi thêm, vì Doje mới 5 tuổi quá bé, sợ sẽ không hòa đồng, khóc nhè không đi học.....Thầy còn kể trước đây có 1 em bé 5 tuổi vào tu viện, do mẹ em bé ở gần nên em bé hay mè nheo, không hòa đồng, không chơi với các chú khác, bị tự kỷ, đã làm ảnh hưởng đến người khác và sau đó phải trả về.

Sự thật là lúc đó em rất lo, không biết Doje sẽ ra sao, em không sợ Doje khóc hay không chơi với các chú khác, vì em biết Doje rất thích đá bóng nên sẽ đá bóng với các chú và từ bé Doje không hề khóc khi ở chỗ lạ. Em lo là Doje sẽ mãi chơi không đi học hoặc quên đi học. Và không biết Doje sẽ ra sao vì 1 đứa bé 5 tuổi, không biết tiếng Tạng hay tiếng Anh chỉ biết mấy câu chào hỏi, các con vật và đồ chơi, thì sẽ sao ra khi ở chỗ không nói tiếng mẹ đẻ, trong khi 1 em bé 5 tuổi rất cần sự trợ giúp.

Thế rồi 1 tuần cũng trôi qua trong sự lo lắng của em, em mong đến chủ nhật để đón Doje về thì cuối cùng chủ nhật cũng đến. Nhưng khác với sự lo lắng của em, Doje đã đi học và thầy giáo bảo tốt, Doje đọc cho em một câu đánh vần tiếng Tạng, oh Doje nhớ khá tốt (tốt hơn mẹ nữa chứ). Doje chơi với các bạn cũng nhanh và đã có mấy bạn. Doje còn dẫn em đi xem phòng 1 bạn và bảo đó là "bạn con". Doje chỉ cho em phòng ăn, phòng xem tivi, chỉ cho em thầy giáo và nói đó là "genla của con". Sáng Doje học 1 tiếng, chiều 1 tiếng, tối 1 tiếng nên ngoài giờ học Doje chơi với các bạn thời gian còn lại nên chơi ngoài trời nhiều người đến đi và gày đi, cả mệt nữa.

Em đón Doje về đến tu viện thì Doje lăn ra ngủ luôn. Hôm sau em hỏi về các vấn đề ăn ở và học ở Changchupling thì Doje nói hết cho em nghe. Em thấy Doje đã trưởng thành hơn sau 1 tuần, vì biết tự lập nhiều hơn, biết quan sát và biết thích nghi cuộc sống mới. Tuy nhiên Doje không biết đi ngủ sớm mà đi ngủ theo giờ của các chú lớn, không biết tự đi ngủ trưa (trước đây bình thường đến giờ ngủ trưa mẹ nhắc), không biết chơi bóng ít để đỡ mệt.....Vì thế nhìn con bị mệt, gầy đi, em thấy thương quá. Chắc dần dần em sẽ nói với chú Palden để chú giúp. Em giải thích với Doje hiểu, để con chơi ít, đi ngủ sớm và ngủ trưa để có sức khỏe học tập.

Có thể là người mẹ nên em thấy lo, còn mọi người ở tu viện Changchupling bảo Doje tốt, không vấn đề gì và nhiều thầy, nhiều chú bên đó khen: good. Có thầy còn tả cho em cảnh các chú mới vào khóc như thế nào, còn Doje không vấn đề gì. Doje còn nói, con thích ở đây rất nhiều, 100 lần, 1 nghìn lần (lúc này mẹ đã nghĩ Doje thích ở đây vì được đá bóng). Có một hôm mẹ sang thăm thì Doje bảo mẹ đi về đi, mẹ không về là tu viện đóng cửa đấy, mẹ đói không, mẹ buồn ngủ không (em sang thăm vào buổi chiều tối, sau giờ học ở trường về, nên Doje sợ tu viện đóng cửa vì tu viện ni đóng cửa 7h tối). Em cũng thấy từ hôm Doje vào tu viện chững chạc và người lớn hơn, nên em cũng mừng.

Ngày 7/9/2011

Hôm qua chị SS gọi điện cho em nói về vấn đề đi lại [đi bộ từ ni viện qua thư viện và trường học] của em. Thực ra em cũng thấy hơi mệt 1 chút, nhưng cũng không sao, em đang định đi thử 2 – 3 tháng nữa xem có đi được không rồi thông báo cho các chị nhé. Hiện tại em vẫn đi được nên các chị không phải lo ạ.

- Thời khóa biểu học tập của sinh viên người Việt:
 - + Buổi sáng học ở thư viện từ 9 giờ đến 11h.
 - + Buổi chiều học từ 2h đến 5h.
- Do đó "thời khóa biểu thực tế" của em như sau:
 - + 8h đi từ tu viện ni đến thư viện và nghỉ ngơi ít phút cho đỡ mệt (có hôm em đi từ 7h30 sáng để có thêm 30 phút nhiều tháp).
 - + 9h học (học ngữ pháp)
 - + 10h – 10h15: giờ trà.
 - + 10h15 học đến 11h20 có hôm 11h25, có hôm 11h30 (học ngữ pháp).
 - + kết thúc học buổi sáng 11h30 thì đi sang trường Kagyu College.
 - + 12h ăn cơm và ăn xong 12h30.
 - + 12h30 đến 2h chiều, em chui vào phòng học nghỉ trưa.
 - + 2h – 3h: học tập viết (chữ u chen và u mê)
 - + 3h – 4h: học anh văn.
 - + 4h – 5h: học tập đọc.
 - + 5h kết thúc đi về ni viện 6h, đúng giờ cơm (ngồi nghỉ 10 phút thì em mới ăn cơm cho đỡ mệt)
 - + ăn, rồi tắm giặt xong thì hơn 7h.
 - + 7h30 tụng kinh
 - + hơn 8h học bài đến 10h30, 11h rồi đi ngủ.
 - + sáng dạy tụng kinh.

+ 6h – 6h30 ăn sáng.

+ xem lại bài rồi 7h30 lại ra khỏi nhà và 6h tối mới về.

Thực ra cũng mệt vì thời gian học trên trường nhiều và đi lại cũng mất thời gian nhưng em đang tìm cách điều chỉnh như ăn uống cho phù hợp, điều chỉnh về mặt tâm lý cũng như lấy đó làm rèn luyện cơ thể, khi nào em thấy không phù hợp thì em sẽ nói ạ.

Em nghĩ sinh viên nữ qua đây học chỉ phù hợp với phương án ở tu viện ni. Em đang viết thư cho các chị thì có tiếng gõ cửa, 1 vị Khenpo đi kiểm tra việc học của các nữ tu sĩ, tối nào giờ học cũng đi kiểm tra từng phòng một, riêng phòng em không kiểm tra nhưng do hôm nay em cài cửa nên bị gõ, và vị đó nói sorry vì nhầm.

À, còn giờ tụng kinh và học của các nữ tu sĩ, mai kia em sẽ viết thêm.

Hôm trước chị SS bảo em viết các thứ cần mua bên này, sự chi tiêu để làm tư liệu và cho các sinh viên các khóa sau biết nên em viết sơ qua cho các chị luôn.

Lúc mới qua đây, mọi người đi xe bus xuống Deradun mua đồ, nói chung mỗi người mua theo ý của mình, nhưng là những vật dụng cần thiết nên đa phần đều giống nhau. Em nói những thứ em mua để chị biết nhé:

- 1, túi ngủ: 2 cái (Doje 1 cái, em 1 cái)
- 2, bát tô để ăn cơm: 4 cái (Doje 2 cái và em 2 cái)
- 3, thìa: 4 cái (Doje 2 và em 2)
- 4, ca đựng nước: 2 cái (em 1 cái và Doje 1 cái)
- 5, cốc uống nước: 2 cái (Doje 1 và em 1 cái)
- 6, phích nước nóng: 1 cái (em chỉ mua cho em)
- 7, xô đựng nước để đi tắm và giặt đồ: 2 cái (Doje 1 và em 1)
- 8, mặc áo: 20 cái (Doje 10 và em 10)
- 9, xà phòng rửa chén bát: 2 cái cho 2 mẹ con.
- 10, hộp đựng xà phòng: 2 cái cho 2 mẹ con
- 11, chén nước cúng: 7 chén (em chỉ mua cho em)
- 12, mua vải để may 2 bộ y cho Doje và tiền công may.
- 13, bộ "ra" trải giường: 2 bộ cho 2 mẹ con.

14, 1 siêu đun nước nóng.

15, 1 dao và 1 kéo.

16, 1 hộp đựng bút

Và 3 – 4 thứ khác nữa em không nhớ. Như vậy thì lúc ban đầu mỗi người sẽ mua hết khoảng 200\$ cho những thứ đồ dùng cần thiết (nếu ai có nhu cầu nhiều hơn thì hết nhiều hơn, nếu ai bớt mua những thứ trên hoặc đã sắm ở nhà thì ít hơn), nhà em có 2 mẹ con nên mất gấp đôi. Lúc đầu em mua thêm chiếc xe đạp định để đạp đi học nữa. Nhưng chiếc xe đạp khó đi quá vì ở đây đường đồi núi lên dốc em không đạp lên được, vì vậy hiện tại em đã cho 1 chú ở bên Changchupling.

Còn về vấn đề chi tiêu hàng tháng thì em ước lượng tối thiểu 50\$ -> 100\$ cho một người gồm những thứ sau: mì tôm ăn vào các buổi nhà bếp hết đồ ăn nếu đi ăn muộn, mì tôm ăn sáng, ăn tối nếu đồ ăn hôm đó không phù hợp (thông thường thì chỉ có buổi trưa có cơm, buổi tối thỉnh thoảng mới có cơm, buổi sáng là trà sữa và bánh hoặc trà sữa và bột, buổi chiều là canh rau và bánh giống như bánh bao), thẻ nạp điện thoại, tiền internet ra quán (như em thì 1 tháng ra 1 hoặc 2 lần nên hết ít), bột giặt, sách vở bút mực viết, phô tô...v...v.....Có thể có những phát sinh khác mà em chưa biết vì chưa ở lâu dài.

Nhà em có 2 người ở bên này: em và con em, nên chi tiêu cho một tháng sẽ gấp đôi 1 người đi tu học.

Vì ước nguyện con em sẽ được học giáo lý mật tông và tu theo Mật tông Tây tạng ngay từ khi còn nhỏ, em mong hai mẹ con có thể ở bên này, mong con trai được tu tập ở đây lâu dài mà không bị gián đoạn.

Cám ơn các chị và chương trình Zangpo rất nhiều.

Ngày 8/9/2011

Hôm nay Sư Tổ về các chị ạ.

Cả Songten Library, trường Kagyu College, tu viện Changchupling, tu viện Nunnery, mọi người được nghỉ học sớm và đi đến Songten Library để đón Ngài. Nhìn các chú tiểu bên Changchupling sang em mừng quá, tý nữa được gặp con trai rồi. Bên Changchupling có khoảng 150 tu sĩ và có gần một nửa các chú nhỏ độ tuổi 13, 12, 11, 10, 9, 8, 7. Các chú bên Changchupling sang và đi khắp thư viện, đi vào vườn cây rồi hái ổi và khế ăn. Doje nhà em cũng được các chú cho 1 quả ổi.

11h30 Ngài về đến nơi, mọi người xếp 2 hàng 2 bên để đón Ngài. Quang cảnh lúc đó rực 1 màu đỏ của y áo và màu trắng của khăn khatag. 4 cái ô tô chạy giữa hai hàng người đón và chạy thẳng vào trong. Chắc là Ngài đi quãng đường xa nên mệt không ban phước.

Hình chụp Sư Tổ Chetsang Rinpoche cùng các sinh viên người Việt thuộc Zangpo Project vào chiều ngày 8/9/2011 tại tịnh thất của ngài.
Từ trái sang phải: các thầy Dorje Dudul, Bảo Ngữ, Sư Tổ Chetsang Rinpoche, các thầy Konchog Tendar, Konchog Tenzin, Konchog Sangye, Konchog Yeshe, chú Doje (Konchog Sherab) và mẹ (Konchog Sonam Wangmo)

Buổi chiều thầy DD nói qua bên Thư viện đánh lễ Ngài, thế là em xin nghỉ tiết học buổi chiều, đi về Changchupling đón Doje. Mọi người đánh lễ Ngài xong thì em xin cho Doje xuất gia với Ngài. Ngài đã quy y, ban phước, cho pháp danh mới, Konchog Sherab. Vậy là con hôm nay chính thức thành chú tiểu. Con hôm nay cũng rất vui, em cũng mừng.

Còn về vấn đề ăn ở, học tập, đi lại bên đây, em thấy mọi thứ đều ổn theo cái nhìn của em, có thể với người khác thì khác. Đồ ăn thì cũng có thầy chưa quen, đi lại thì đúng là em phải đi lại nhiều, bây giờ thì mệt vừa vừa (chắc sau này sẽ mệt nhiều hơn, hi hi), hiện tại em chỉ thấy có ít thời gian học bài thôi, v.v. Mỗi người có cái nhìn nhận khác nhau, nên yêu cầu và thích nghi khác nhau, nhưng dần dần sẽ quen thôi các chị ạ, do đó các chị không phải lo lắng nhiều đâu ạ. Người tu học là người thích nghi với hoàn cảnh, nên để cho em và quý thầy thích nghi cũng rất tốt các chị ạ. Em xác định ngay từ đầu là sang đây sẽ vất vả, mà sang đây em thấy đồ ăn được như thế này là em thấy hạnh phúc rồi.

Sư tổ và các Ngài phải lo cho bao nhiêu tăng ni mà đồ ăn được như thế này là tốt lắm rồi. Em thấy tốt, nhưng có thể người khác thấy bình thường, người khác nữa thì thấy không tốt. Khi em so sánh với đồ ăn ở các tu viện khác thì em thấy ở đây tốt hơn nhiều, và em nghĩ Ngài đã phải lo như thế nào.

Em kể cho chị 1 việc mà em thấy em buồn cười nhé. Khi mới đến đây, em thấy chỗ nhà ăn tập thể, sau khi mọi người ăn xong đi rửa bát thì không có nước hay xà phòng rửa bát, em định mua, rồi nghĩ: sao trước đây các sư cô không mua và mang xuống nhỉ (vì đồ đó mua có mấy rubi thôi). Rồi mấy hôm ăn cơm xong, đi rửa bát em đã rửa kỹ để bát không bẩn và em đã nghĩ “ò cũng không cần thiết có xà phòng lắm, vì đồ ăn ở đây ít có dầu mỡ” Và hôm nay em đã nghĩ, thực ra Ngài đã lo cho tu viện mọi thứ, đồ rửa bát có đáng bao nhiêu đâu, các Ngài lo được, nhưng Ngài không làm thế vì để mọi người nên tự hoàn thiện còn lại. Quan trọng là những cái chính các Ngài đã lo, phần còn lại mình hoàn thiện nốt. Với người tu hành thiếu một tý cũng có cái hay và đầy đủ không phải là đã tốt.

Sư Tổ Chetsang Rinpoche và chú tiểu nhỏ Doje (Konchog Sherab) ngày 9/11/2011 tại tịnh thất của ngài ở Dehra Dun, India

Vì thế em thấy mọi việc bên đây ổn và rất tốt với người thực tâm, có tâm huyết muốn tu học.

Cám ơn các chị rất nhiều vì đã đưa em đến đây.

Nguyện mọi điều cát tường.

Konchog Sonam Wangmo